Kinszki Gábor Utolsó Fényképe

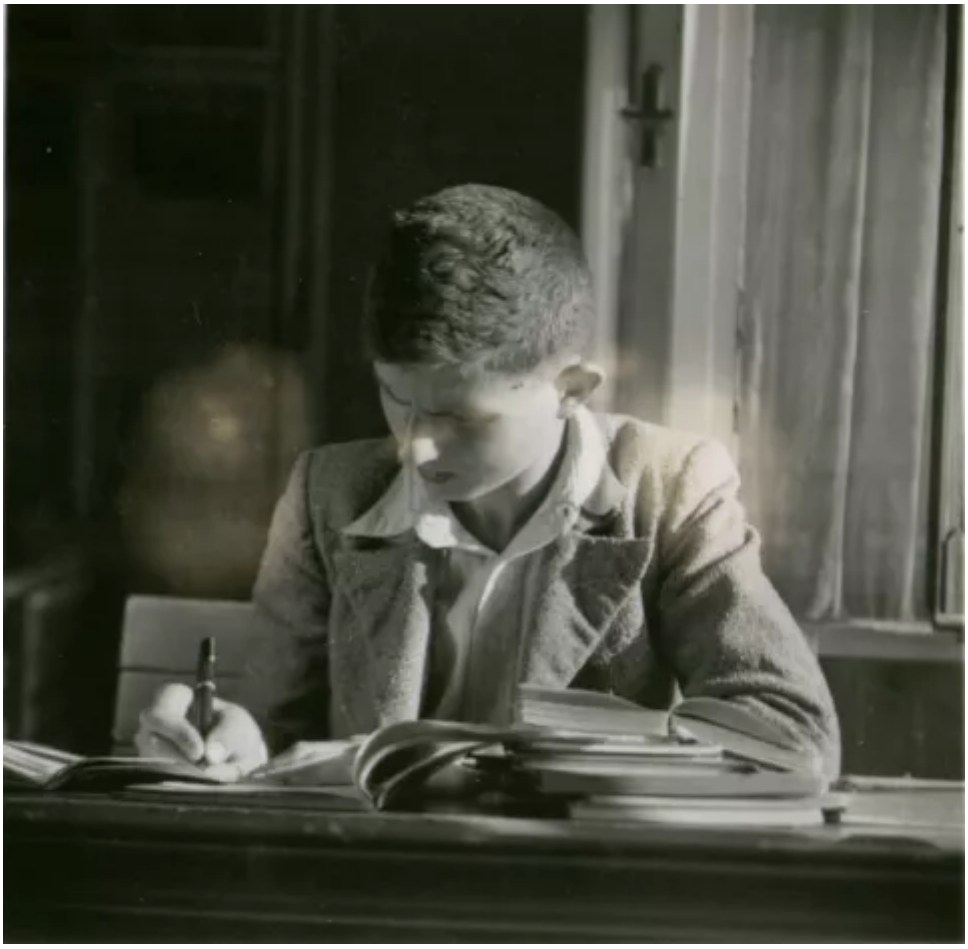

Ezen a képen Gabi van, a bátyám. A fevétel 1942-ben készült Budapesten. Ez az utolsó kép, amit apukám csinált, jobban mondva egyáltalán az utolsó kép,ami van róla. Már látni, hogy nagyon komolyan tanul. Ez a gyerekszoba, neki volt egy olyan tanulópadja, ami ilyen fémvázas volt és növelhető volt, tehát mindig följebb lehetett tenni a csavarokat, ez most már akkor a maximumon volt. És ottan látható, hogy volt egy töltőtolla, mindig ezzel dolgozott, tanult. 1942 után apukám nem tudott többé otthon fényképezni. Nem volt már napfény, illetve ő sosem volt már olyankor otthon, csak éjszaka tudott hazajönni. Egy -egy éjszakára a munkaszolgálatból. Ha otthon lett volna még napközben, talán készül még a báttyámról fénykép.

A gettóban nem tudtunk semmit Auschwitzról meg a munkaszolgálatról. Az eszünkbe nem jutott, hogy nem él apukám. Mentünk ki mindig a Keleti pályaudvarra, és mindenkit, aki leszállt, megkérdeztünk. Egyszer csak édesanyám talált egy embert, aki abban a században volt, emlékezett is apámra, s akkor mondta, hogy őket valahol lecsatolták, aztán a vonat elment Németország felé. És valahol leszálltak, és gyalog mentek Sachsenhausen felé - ez az erőltetett menet. A szállásuk egy német tanyán volt az istállóban a szalmán, és neki [annak az embernek tehát, aki visszajött] annyira sebes volt a lába, hogy ő nem bírt továbbmenni, s úgy határozott, hogy kockáztat: befúrja magát a szalmába. Sikerült neki, nem találták meg. Ő nem tud többet a többiek sorsáról. Soha többet senkit nem találtunk, csak ezt az egy embert. Tehát nyilvánvaló, hogy Sachsenhausen és e között a tanya között valahol mindenkit lelőttek. De mi abszolút úgy fogtuk föl, hogy ennyit tudunk róla, majd ő is jön. A bátyámról sem jött sokáig semmi hír, aztán talált anyukám egy fiút, aki a bátyámmal együtt dolgozott több helyen is a munkaszolgálat alatt.

És ő mondta, hogy mikor megérkeztek Buchenwaldba télen, a vagonból kiterelték őket, és megkérdezték, hogy kinek milyen végzettsége van. És a bátyám mondta, hogy diák. Akiknek nem volt szakmájuk, azokat levetkőztették, s hideg vízzel addig locsolták, míg meg nem fagytak. Anyámban, azt hiszem, hogy akkor megpattanhatott valami. Apámat mindig várta haza, soha nem volt hajlandó holttá nyilváníttatni, pedig kapott volna özvegyi nyugdíjat, én árvaságit. De halála pillanatáig várta haza apámat. A bátyámat nem várhatta, mert azért ezt el kellett hinni, miért mondta volna különben a fiú.